

Изгряващото слънце

"Аз дойдох виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в Мене." (Ев. Йоан 12:46.)

Думата "аз от прочетения стих замества сегашната дума "дух". Идеите на старите и младите хора, когато се различават по форма, не се различават по съдържание, а когато се различават по съдържание, не се различават по смисъл и най-после, когато се различава по смисъл, не се различават по същество. Тази разлика между млади и стари е естествена. Младите и старите, които наблюдават двете фази и изгряването и залязването на слънцето, имат две различни перспективи в живота. За едните светлината се увеличава, а за другите и намалява, следователно, те не могат да гледат еднакво на света. Кажат ли хората, че се различават един от друг, аз правя следното сравнение: от изгрева на слънцето до обяд, хората имат един вид идеи, а следобед, до залеза на слънцето, имат друг вид идеи. Тъй че, когато хората кажат, че се различават, аз питам: "Какви идеи имат, идеи на изгряващото или на залязващото слънце, сутринни или вечерни схващания?" Има друга категория хора, на които идеите се различават от залез слънце до полунощ и от полунощ до изгрева на слънцето. Има четири вида хора, които се различават по идеи. Двете категории спадат към виделината, а другите две и към тъмнината. Като говоря за виделина и тъмнина, подразбирам движението на земята в нейните отношения към съзнателния живот. Има ли движение, ще има и светлина, и тъмнина. А то се подразбира, че земята се движи към центъра, към слънцето. Към него тя се стреми. Движението значи любов. Любовта движи всички същества. Когато известна материя има кинетическа енергия, т.е. такава, която произвежда движение, това значи проявление на любовта във всичките форми. Виделината е една от формите на любовта. Христос казва: "Аз", т.е. "Духът", но не това, което виждате, защото виждате само сенките на нещата, просто отражението на светлината от повърхнината на телата. Казваш: "Видях един човек на пътя." Какво видя? и Сянката му. Отражението на неговото тяло влиза в очния нерв, прави сътресение, произвежда впечатление, проектира сянка навън и после казваш, че си срещнал еди-кой си господин. Просто неговата сянка ви е срещнала. Питам ви: когато изгрява слънцето, вие ли го посрещате или то вас? Който привлича, или който се привлича, посреща? Това е философия. Когато някой каже, че се движи, искам да зная, дали той се привлича или той привлича. Като се движиш, ти може да си привличан, а и да привличаш. Да привличаш, е едно, а да се привличаш, е друго и това са две различни положения. Когато те привличат в движението, ти си ограничен, а когато привличаш, ти си свободен. Като казвате, че сте дошли на земята, то е защото тя ви привлича. Вие се привличате от нея, приковала ви е тя тук и ви държи. Вие ли ходите или тя ходи? и Аз мисля, че земята ходи във вас. Това са само нахвърляни философски мисли. Земята ходи и се движи. Тя е отлична дама, толкова изящно ходене аз не съм виждал, не съм виждал друга дама да ходи така гъвкаво и прилично. Като се движи в пространството, тя не произвежда никакъв шум. Никакъв прах не вдига, както съвременните дами. Земята е толкова учтива, че не иска да събуди никого, като минава, затова никой не я усеща. Понеже тя е впила очите си към слънцето, своя любовник. А съвременните госпожи правят обратното. Всички, които роптаят в този свят, не са впили своя поглед или, другояче казано, те са хора безидейни. Като казвам безидейни хора, не разбирам, че у такива хора няма никакви идеи, но техният поглед, тяхното движение, техният стремеж не е така фиксиран в известна посока, както на земята. Христос като казва: "Аз дойдох", с това Той не подразбира идването на

един човек, а на една велика идея и ние се лъжем, като мислим, че един човек идва или е дошъл. Дойде някой проповедник и ние казваме: "Той ще оправи света." Дойде Христос преди 2000 години и тогава казаха: "Той ще оправи света", но светът пак не се оправи, дойдоха след него много други, светът пак не се оправи, според нашето схващане. Защо? и Защото светът не се оправя тук, а на друго място. Аз ще ви задам един въпрос: когато един художник рисува една велика картина, къде отправя той ума си? и В платното и там прави корекция. Идеята в ума му е съвършена, но като се проектира вън, на платното, тя не е тъй съвършена, както в ума. Следователно, животът, който е вътре в нас, е съвършен. Казват, че животът на едни е светски, а на други и духовен. Животът, сам по себе си, не може да бъде нито светски, нито духовен, но когато животинското живее в човека, той става светски, а когато човешкото се проявява в човека, той става духовен. Ако сложите в съвсем чиста вода някое горчиво или сладко вещество, тя ще приеме неговия вкус, но това значи ли, че самата вода е сладка или горчива? Тя не е нито сладка, нито горчива и това не е разбиране, а вие я правите такава. Така е и с хората: едни внесат в чистия, Божествен живот някой елемент, който го опорочава и го прави светски, а други внесат доброто в живота и той става духовен. По тази причина някои хора са много духовни. А днес хората са опорочили живота си, че аз не виждам никаква разлика между духовните и светските хора. Когато дойдат да защитят идеите си и единият, и другият си държат къщите, вземат наемите си. Единият минава за сладък, а другият и за горчив; горчивият е такъв за хората, а не за себе си и сладкият е сладък пак за хората, а не за себе си. Това са понятия на хората. Следователно, светлината и тъмнината са два процеса за разбиране на всички съществуващи отношения. Светлината е ясно понятие, а тъмнината смътно, забъркано понятие за нещата. Сега мнозина между вас минават за светски хора. В някои отношения бих желал да бъда светски човек, а в други и духовен. Ако искам да си почина, да седна под сянката на някое гъсто, сенчесто дърво, при някой извор, ще бъда духовен. А ако съм с мотиката в ръка, ще бъда светски човек, защото на много червейчета ще прережа главите. Затуй духовните хора не вземат мотика и носят прозвището мързеливци, а светските и работни. Светските хора разрешават въпросите с острието на меча си, а хората на идеите и с перото си. Светските хора са черноработници, пролетарии, а духовните хора и буржоа. Не е лошо човек да бъде буржоа. След като някой е работил дълго време на нивата, като пролетарий, после ще си почива и ще стане буржоа, ще оправя света от своето становище. За да има ред в света, не трябва да се почива повече, отколкото е необходимо, но и не трябва да се работи повече, отколкото силите ни позволяват. Светлината и тъмнината са две фази в Природата, които се сменят: в светлината работим, а в тъмнината почиваме; когато работим, светлината е отвън, а тъмнината отвътре, а когато почиваме, светлината е отвътре, а тъмнината отвън.

Само така, като мислят и разбират живота, светските и духовните хора ще намерят допирните точки на съгласието помежду си, да изяснят закона на труда. Христос казва: "Аз дойдох", т.е. Духът е дошъл. Като дойде духът у вас, той ще ви даде ясна представа за живота. Христос е дошъл за вас, за да не ходи в тъмнина всеки, който вярва в Него. Аз ще взема вярата не в обикновения смисъл, както я разбират мнозина. Вярата може да има само чистият, безгрешният човек, само той може да вярва във всичко и да не се съмнява в никого. Това е вяра, а не "вярване". Вярата е качество на ангелите. Някои казват: "Аз имам вяра". И Не, ти имаш вярване. Твоята вяра е като паяжината, мени се 100 пъти на ден и вярваш и не вярваш. Срецах един ден един млад студент, който се е занимавал с известни окултни науки и ми казваше, че той вярвал, че има Господ. Но после, като почнал да изучава социализма, изповяда, че стъпкал своята идея за Бога и сега вече станал човек. Под думите "стъпкал своя бог", аз разбирам, че е стъпкал своя егизъм. Когато някой каже, че вярва

в Бога, то значи, че вярва в себе си и се счита за божество. Всички съвременни хора са "божества". Така че едните или другите, които казват, че вярват или не вярват в Бога, то значи, че едните са доблестни да заявяват, че вярват в себе си като божества, а другите крият това. Светът днес е пълен само с божества, с христовци, богородици, свети ивановци, николовци и т.н. Светът страда от тях. Няма го още истинския Господ! Къде е той? Ето къде е: в онзи момент, когато в душата си възлюбиш всички хора, този Господ ти е изпратил един лъч. Когато всички противоречия изчезнат от твоя ум, когато ти съзнаеш своята длъжност и си готов да се пожертвуваш, истинският Господ е проговорил в теб; ти и Той сте едно и също в тоя момент. Христос казва: Аз дойдох с тоя Господ, Който живее в мен, дойдох с Него, чрез него за да дам виделина на всички, за да повярват." Кой? и Онези малките, чистите души. Колко велико нещо е да бъде човек чист в света! Върху тази чистота почиват всички идеи, цялото щастие, здраве и цялото блаженство на човечеството. Ако човек бъде чист, няма да ходи в тъмнина, ще има ясна представа за живота и ще може да го нарежда така, както би трябвало. Зная двама братя от Варна, единият от които постъпи във военното училище, стана офицер и постепенно напредваше в по-висш и по-висш чин, докато се издигна до чин полковник. Другият му брат не свърши нищо и затова постъпи, като прост войник, да изслужи военната си повинност. Един ден, войникът срещнал брат си на улицата и не му отдал чест. Полковникът го спира и го пита, защо не му е отдал чест. Войникът отговорил: "Нали си ми брат, мога и да не те поздравя?" и "Аз съм преди всичко офицер, а после твой брат и затова трябваше да ме поздравяш", отговаря полковникът-брат. "Арестувам те за два дни." И сега светът е пълен с полковници отвън и прости войници отвътре, с буржоа и пролетарии и емблема на светлина и тъмнина. Кога е станал буржоа и кога пролетарий? Ти не си роден нито буржоа, нито пролетарий, а си роден човек за мислене и да разбираш закона на светлината и тъмнината. Светлината подразбира богатство, а тъмнината и сиромашия, но и в светлината има различия, има разни степени светлина. Напр., има светлина при изгряването на слънцето, има светлина към обяд, а има светлина и при залязването на слънцето. Онзи буржоа, на когото слънцето е изгряло, ще гледа на нещата по един начин, а този, на когото слънцето е залязло, ще гледа на нещата по друг начин.

Днес Христос разрешава един велик обществен въпрос и въпросът за така наречената класова борба. Това не е идейна борба. Тя е същата, която съществува от 8000 години, изразена в същото положение: "Слез ти, да се кача аз." Досега са управлявали малцинствата, а в бъдеще ще управлява мнозинството. Досега са работили "меншевиките", а за в бъдеще ще работят "болшевиките". Това може да стане. Ще кажете: "Как е възможно един благородник да работи за простия човек, за пролетария?" Ще ви запитам: как е възможно майката и бащата, които са буржоа, да работят за своите деца, пролетариите в света, да стават рано сутрин, да ги нахранят, да им доставят всички средства за съществуване, да жертвуват за тях безсънни нощи и т.н. Родителите знаят, че по такъв начин трябва да изпълнят задълженията си към своите деца, защото един ден този пролетарият ще отмъщава. Майката, която е любов, работи, също и бащата и трябва тези буржоа да си сложат престилките, да шетат на пролетариата, защото този пролетарият един ден ще ги изпъди от къщата им, ще им вземе насила парите и ще ги кара да работят. Това е било и ще бъде. Докога? Докато изчезне тази класова борба, която е чисто материалистическа. Това е един преходен стадий в живота на човечеството. След хиляди години, ще дойде друга епоха, когато хората ще живеят по друг начин и тази борба ще се замени с ред и порядък в живота. Днес ние разглеждаме човека в отношенията към подобните му, според изречението: човек за човека е вълк. Обаче, аз казвам, че човек на човека е брат. Ако вземем Дарвиновата теория за произхода на видовете и проследим при какви условия се е родил и живял вълкът, ще видим, че първоначално той не е имал тези качества

в характера си, които после е развил, вследствие на условията, при които е живял. Вълкът представлява една далечна култура на миналото. И той се проявява сега в човешкото общество и в живота. Защо? и Защото хората, не разбират онези велики закони, които управляват живота. Ще ви представя фигуративно отношенията на хората в днешния живот: допуснете, че корените на едно дърво имат дълбоко съзнание в себе си и по едно време от него се отделя едно малко коренче, което върви по своя път, но среща големи препятствия. Това коренче не може да си намери изход и затова се връща пак при баща си и го прекръстосва. Бащата не знае, че това е неговият син и започва да се бори с него. Така днес всички хора се борят със себе си, със своите деца, като се мъчат да ги изрежат и да се освободят от тях. Те са все същите корени, които са срещнали препятствия в живота, защото иначе нямаше да има дисхармония. Христос казва: "Аз дойдох да покажа истинския път на всички, които вярват и имат чистотата на ангелите." Човекът още разсъждава, дали ще живее след смъртта си или не, дали животът има смисъл или не. Това не е живот, а само утайки на тъмнината, в която той живее. Един е животът и той не може да умира, нито да се ражда. Ако излея водата от своята кана, тя умира ли? Каната никога не е била жива и не може да умре. Следователно, във физическото си състояние човек е една кана, в която е налят животът. Каната е само едно условие, а животът е всичко. Като се напълни каната, оживява, а като се изпразни, умира. Животът в тялото е разнороден, а в смъртта и еднороден.

Сегашните учени казват, че материята била еднородна. Това е 50 % вярно. От еднородното не може да се роди разнообразие. Ако в боите нямаше разнородност, от тяхното еднообразие не би могло да се роди нищо. Що е разнообразие? и Това са всички необходими форми, в които битието, животът трябва да се прояви. Животът не може да се прояви само в една форма, а се проявява в ред безконечни форми. Когато тези форми се съчетаят и дадат израз на една по-велика форма, казваме, че животът е еднороден, т.е. всички форми имат еднакъв стремеж към проявлението на една по-висша форма. Но по отношение на тази велика форма, която е еднородна и това не значи, че тя е сама, с нея има още такива форми, които се съединяват и образуват други светове. Като изучаваме Природата, виждаме, че съществува този велик закон на еднородство и на разнообразие. Това, обаче, не бива да ни спъва. Човек, който е на тъмнина, е на почивка, той дава наставление на младите; той ще бъде писател, поет, княз и ще стои под сянката долу. А щом е пролетарий, ще работи, само когато има светлина. Следователно, Господ създаде света не за буржоата, а за пролетариата, т.е. за работниците, които прогресират. Ще уподобим богатите хора на събрано богатство от миналото, а бедните хора и на богатство, което сега се събира. Тъй че богатите хора са на миналото, а бедните хора са на бъдещето. Изберете си тогава: богат ли си и ти си човек на миналото, беден ли си и ти си човек на бъдещето. В еврейския език има само две времена: минало и бъдеще. Няма настояще. Те казват, че всяко нещо, което става, е минало, а което идва, е бъдеще. Настоящото е само един преходен момент, то е точка и не заема никакво пространство. Бъдете прочее, хора на бъдещето.